

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdiła a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Zertvách 24/132, Praha 8, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupené JUDr. Simonou Macáškovou, advokátkou, se sídlem Přečodní 1600/11, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2006, sp. zn. Rpo/180/05, č. j. 5491/06, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2007, č. j. 8 Ca 299/2006 - 61,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2007, č. j. 8 Ca 299/2006 - 61, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále převážně jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 9. 1. 2007, č.j. 8 Ca 299/2006 - 61, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „žalovaná“) ze dne 25. 1. 2006, sp. zn. Rpo 180/05, č. j. 54/91/06, kterým byla stěžovatelce za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, (dále převážně jen „zákon o vysílání“) udělena podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání pokuta ve výši 500 000 Kč.

Z hlediska skutkového bylo stěžovatelce kladeno za vinu, že 15. října 2005 odvysílala na programu Prima televize v rámci série pořadů s názvem VyVolení od 12.10 do 12.45 hod. díl, ve kterém byla zjištěna nadměrná konzumace alkoholu a následné jednání v opilosti snižující lidskou důstojnost, pro děti nevhodná prezentace sexuální tematiky - zejména promiskuity jako běžné formy vytváření sexuálních vztahů a častá prezentace kouření některých soutěžících; (výrok I. rozhodnutí žalované) - konkrétní formy prezentace jsou obsaženy v odůvodnění rozhodnutí žalované. Tímto jednáním došlo podle výroku II. rozhodnutí žalované k porušení povinnosti

stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., dle něž je provozovatel vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

V žalobě, kterou stěžovatelka brojila proti rozhodnutí žalované, uvedla následující žalobní důvody:

/1/ Žalovaná v rozporu s § 59 odst. 1 zákona o vysílání nevydala vůči stěžovateli upozornění ve vztahu k pořadu VyVolení odvysílanému dne 1. října 2005 (*jde o zřejmou chybu textu žaloby, neboť předmětný pořad byl vysílán 15. října 2005 - pozn. NSS*), ale ani nikdy dříve; s odvoláním na komentář k zákonu o vysílání stěžovatelka dovozovala, že v upozornění musí být skutkově vymezeno porušení povinností, aby bylo zřejmé, o jaké povinnosti se jedná. Žalovaná neposkytla stěžovateli lhůtu k nápravě. Argumentace upozorněními na porušení povinností podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání v minulosti není podle stěžovatelky relevantní a poukazuje na rozsudek městského soudu sp. zn. 8 Ca 2/2006, v němž tento soud dovedl, že předchozí upozornění na porušení zákona je nezbytnou podmínkou pro případné uložení pokuty.

/2/ V řízení o uložení pokuty byl porušen § 33 odst. 2 a § 3 odst. 2 správního řádu účinného do 31. 12. 2005 (podle něhož se toto řízení vedlo), neboť stěžovatelce nebyla před vydáním rozhodnutí dána možnost seznámit se s podklady k rozhodnutí, nebylo nařízeno ústní jednání a stěžovatelce nebyla prodloužena lhůta k vyjádření, přestože toto prodloužení lhůty požadovala za účelem zpracování odborné analýzy uvedené pořady a jeho vlivu na fyzický, psychický nebo morální vývoj dětí. Žalovaná tak učinila přesto, že rozhodnutí stěžovatelce doručila po devíti měsících ode dne, kdy bylo vydáno.

/3/ Stěžovatelka zpochybnila odborná vyjádření, která si žalovaná v řízení o uložení pokuty obstarala, přičemž konkrétně uvedla, že vyjádření J. K. založené ve správním spisu není opatřeno jeho podpisem, na internetových stránkách tohoto odborníka je zveřejněn text, který není totožný s posudkem založeným ve správním spise, odborná vyjádření se nedotýkají konkrétního pořadu, pro který byla udělena pokuta, odborná vyjádření neobsahují odkazy na zdroje informací a zamlčují skutečnost, že existují vědecké práce, které negativní vliv elektronických médií na vývoj mládeže popírají, odborná vyjádření J. K. není objektivní, neboť jeho autor je znám jako křesťanský aktivista, jehož pohled na současnou společnost a tedy i média je zcela poplatný jeho víře; otázky, které žalovaná položila odborníkům, považuje stěžovatelka za zavádějící, presumující závěry, účelově vytržené až kapciózní či sugestivní, tím, že odborníci sledovali pořad VyVolení jako sérii, nikoli pouze jednotlivé pořady, byly k tíži stěžovatelky vyhodnoceny důsledky vysílání celé série. Stěžovatelka pak soudu předložila znalecký posudek prof. PhDr. P.W., PhD., který posuzoval pořady VyVolení vysílané dne 16. a 29. září 2005, z něhož měly plynout vady odborných posudků, které si obstarala žalovaná (neurčitost), přičemž tento znalec měl konstatovat, že ve dvou pořadech vysílaných v září 2005 je kouření odrazem tabakismu v české populaci, nezaznamenal modelové alkoholové situace, promiskuitní chování či svádění k promiskuitě ani významnější projevy interpersonální agrese a vyjádřit názor, že šmírování lidí, kteří se stali objektem sledování z vlastní vůle, není nijak morálně nepřijatelné a škodlivé pro duševní zdraví diváků.

/4/ Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, co konkrétně mělo být porušením povinností uvedených v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, jednotlivě, bez kontextu jsou vytrhávány jako příklady chování soutěžících, která by měla „naplňovat některou ze skutkových podstat „agresivní vulgární komunikace“, „pro děti nevhodné prezentace sexuální tematiky“, „kouření“. Skutkově nebylo porušení definováno ani v oznámení o zahájení správních řízení, ani v rozhodnutích

o uložení pokuty za pořad ze dne 8. a 10. října 2005, proto byla stěžovatelka zkrácena na právu se k vytýkaným porušením vyjádřit.

/5/ Poněvadž pořad vysílaný dne 15. října 2005 byl sestřihem pořadů vysílaných dne 8. a 10. října 2005, za které byly stěžovatelce rovněž uloženy pokuty, dochází k uložení sankce pro stejný skutek podruhé.

/6/ Žalovaná porušila lhůty stanovené pro vedení správního řízení; rozhodnutí bylo vydáno 25. 1. 2006, ale stěžovatelce bylo doručeno 4. 8. 2006. Správní řízení bylo vedeno jedinečně s cílem udělit co nejvyšší pokuty, a tak donutit stěžovatelku změnit úspěšnou programovou skladbu. To mělo plynout z absence výzvy k nápravě, rozhodnutí učiněného bez znalosti posuzovaných pořadů a založeného na důkazech, které nebyly provedeny.

/7/ Rozhodnutí žalované bylo podle názoru stěžovatelky nepřezkoumatelné, pokud jde o posouzení kritérií pro výši pokuty (§ 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání). Odůvodnění výše pokuty bylo podle stěžovatelky velmi obecné, nebyla vymezena jednotlivá porušení zákona o vysílání, není vysvětleno, jak mělo dojít k porušení zákona, v čem měla spočívat „agresivní vulgární komunikace, nevhodná prezentace sexuální tematiky nebo častá prezentace kouření“ a z jakých skutečností plynulo, že porušení byla „střední intenzity“. Kritérium míry zavinění bylo vyhodnoceno nesprávně, neboť stěžovatelka vysílá pořad VyVolení, jako pořad licenční, a tudíž jako pořad, který není oprávněna měnit oproti licenčním podmínkách (v nich je uvedeno, jakým způsobem a kdy je pořad vysílán a co je jeho podstatou). Stěžovatelka nemůže zabránit tomu, aby se soutěžící chovali způsobem, na který jsou zvyklí; vítězem byl i soutěžící, který nekouřil, uklidil, nebo uvařil jídlo, tedy těmito pozitivními soutěžemi chtěla stěžovatelka zpřístupnit dětem správný přístup k životu. Tento pozitivní vliv pořadu na děti nebyl zohledněn.

/8/ Zákon o vysílání podle stěžovatelky porušen nebyl, neboť denní úkoly mající povahu soutěží sledovaly cíle mravně přijatelné, stěžovatelka se pokoušela vypíčováním omezit výskyt hrubých slov, komentáře moderátorky i soutěžících dodávají pořadu vyváženost, jednotlivě vytržená spojení či popis jednání jsou neobjektivní a zkreslují pořad VyVolení. Pokud odborná vyjádření hodnotí pořad VyVolení jako pro děti nevhodný, pak stěžovatelka poukazuje na denní zpravodajství, dokumenty, politické debaty, detektivní příběhy, filmy, talk shows, zábavné soutěže typu Miss apod., jejichž nevhodnost pro děti je ve srovnání s konkrétním pořadem VyVolení nesrovnatelná (uvádí konkrétní příklady).

/9/ Pro případ, že by soud žalobu zamítl, pak stěžovatelka podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podala návrh na snížení uložené pokuty, přičemž formulovala důvody, pro které by tak soud měl učinit (snaha vypíčováním hrubé výrazy, více pozitivně motivovat soutěže, organizovat charitativní akce, za chování a jednání v tomto pořadu již byla pokuta uložena, kouření, alkohol ani sexuální tematika nejsou podstatou pořadu, moderátorka i soutěžící se od vytýkaného chování distancují či je odsuzují, znalec prof. W. shledal, že tento pořad není pro děti nevhodný).

Městský soud žalobu zamítl; ohledně porušení povinnosti podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání vyjádřil přesvědčení, že k porušení zákona o vysílání nedošlo, neboť již rozhodnutí žalované ze dne 31. 10. 2005, č. j. Rpo/109/05/3036, kterým byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 5 mil. Kč za vysílání pořadu ze série VyVolení představuje předchozí upozornění na konkrétní porušení zákona v souvislosti s vysíláním tohoto pořadu typu reality show VyVolení, včetně výše sankce, kterou hodlá žalovaná toto jednání sankcionovat. Tím byla podmínka pro uložení pokuty naplněna. K porušení pravidel řízení spočívajících v právu být seznámen s podklady rozhodnutí městský soud uvedl, že zástupce stěžovatelky dne 9. 1. 2006

nahlížel do správního spisu a přitom mu byly pořízeny kopie odborného stanoviska Pedagogické sekce Etického fóra k VV a BB ze dnů 22. 8. 2005 - 29. 9. 2005, posouzení J. K. - dvě vyjádření, a posudek PhDr. R. Jiné podklady žalovaná ve svém rozhodnutí nezmínila, proto k porušení § 33 odst. 2 správního řádu nedošlo. K oprávnění žalované posoudit dopady vysílání na psychický či morální vývoj dětí poukázal na závěry Ústavního soudu pod sp. zn. II ÚS 396/05, skutečnost, že nebylo nařízeno ústní jednání, nepředstavuje nezákonnost. K výtkám ve vztahu k odborným vyjádřením uvedl, že je nutno vyjít z premisy, že dítě se nevyrovnává s televizním pořadem shodně jako dospělý, § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je zaměřen na ochranu dětí především s ohledem na jejich věk. Skutečnost, že vysílaný pořad nebyl výslovně v odborných stanoviscích pojednán, není pro závěry o možnosti ohrozit vývoj dětí rozhodná. K námitce nedostatku „podložených skutečností“ a nesprávného hodnocení pořadu pak soud považoval za rozhodující, že žalovaná podrobila pořad analýze a závadnost jednání stěžovatelky doložila. V odůvodnění správně poukázala na trestnost podávání alkoholických nápojů mládeži. Poukazy na jiné pořady, které rovněž mohou porušovat zákon o vysílání, nemohou být pro posouzení konkrétní odpovědnosti určující. Městský soud pak poukázal na konstrukci skutkové podstaty deliktu, která předvídá, že postačí pouhá možnost ohrožení zdravého vývoje dětí a mladistvých, což nelze vyloučit, přestože lze přesvědčit tomu, že subjektivní vnímání tohoto pořadu různými dětmi a mladistvými může být odlišné a nemusí být nutně u všech s ohledem na jejich vývoj či rodinné prostředí negativní. Pořad obsahoval prvky způsobilé ohrozit psychický či mravní vývoj dětí; přitěžující okolností pak bylo, že byl vysílán v sobotu mezi 12.10 až 12.45 hod., tedy v době, kdy děti sledují pohádky nebo jiné televizní dětské pořady. Žalovaná má podle soudu pravdu v tom, že rodiče by měli mít možnost se spolehnout na to, že jejich děti nebudou vystaveny možným negativním vlivům při sledování televize alespoň v časovém úseku přesně vymezeném zákonem. Soud se také vyrovnal s námitkou dvojího postihu za tentýž skutek, přičemž dovedl, že sestříhem vytvořila stěžovatelka zcela nový program, který vysílala v jiném čase, nešlo tedy o identitu skutku; navíc již znala obsah pořadu a přesto zachovala vědomě a úmyslně jejich pro děti nevhodný obsah. Prodlení s doručením rozhodnutí soud nepovažoval za vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. K výši pokuty městský soud uvedl, že pokuta ve výši 500 000 Kč je uložena v rámci zákonného rozpětí, které činí 20 000 až 10 000 000 Kč, tedy byla uložena při dolní hranici. Žalovaná v rozhodnutí uvedla, jakými hledisky je správní orgán v rámci správního uvážení o výši pokuty veden.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost. V ní namítá:

/1/ Nezákonost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení otázky, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu. Konkrétním nedostatkem má být fakt, že rozhodnutí žalované neobsahuje přesné popisy skutku (skutků), kterým byla naplněna skutková podstata správního deliktu, tj. který by byl porušením povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Jestliže se v rozhodnutí uvádí, že „byla zjištěna nadměrná konzumace alkoholu a následné jednání v opilosti snižující lidskou důstojnost, pro děti nevhodná prezentace sexuální tematiky - zejména promiskuity jako běžné formy vytváření sexuálních vztahů a častá prezentace kouření některých soutěžících“, pak jde o hodnotící subjektivní popis některých dílčích dějů v rámci pořadu, který nemůže být předpokladem pro udělení pokuty. Nedostatečný popis objektivní stránky správního deliktu znamená zásah do právní jistoty, neboť si do budoucna stěžovatelka nemůže být jistá, jaká konzumace alkoholu je nadměrná, co znamená častá prezentace kouření, které jednání a jak snižovalo lidskou důstojnost.

/2/ Vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaná vycházela, nemá oporu ve spisech, neboť nebyl proveden důkaz promítnutím posuzovaného pořadu. Žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí vycházela ze skutkového stavu vyjádřeného kusým slovním popisem výňatků posuzovaného pořadu. Kusý slovní popis výňatků pořadu však nemůže být

jediným podkladem pro vyhodnocení skutkového děje. Žalovaná proto měla ve správním řízení provést důkaz záznamem celého pořadu; žalovaná tedy měla vnímat slovo i obraz, v popisu absentuje neverbální komunikace mezi soutěžícími, okolnosti dějů, přítomnost hry a nadsázky, celkové ladění dějů a celkové vyznění pořadu. Jako podklad pro vydání rozhodnutí by nepostačoval ani úplný přepis pořadu. Žalovaná měla zvažovat, zda vysílání pořadu v jeho vnitřních souvislostech a v kontextu bylo způsobilé ohrozit zákonem chráněné zájmy, tedy měla posuzovat pořad jako celek. Děti jsou schopny správně vyhodnotit takové aspekty jako je hra, zábava, celkové ladění a vyznění. Podklady pro rozhodnutí tedy byly neúplné.

/3/ Vadu řízení spočívající v tom, že žalovaná neprovedla důkaz odborným znaleckým posudkem. Stěžovatelka je přesvědčena, že posouzení, zda vysílání pořadu bylo způsobilé ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, náleží znalci. Vytýká soudu i žalované, že nesprávně vyložili závěry Ústavního soudu ve věci sp. zn. II ÚS 396/05 o autonomii posouzení naplnění skutkové podstaty deliktu i na potřebu zkoumat ohrožení psychického vývoje dětí. I kdyby rozhodnutí žalované bylo odůvodněno pouze tím, že mohl být ohrožen mravní vývoj dětí a mladistvých, i za této situace měl tyto otázky zkoumat znalec, neboť VyVolení jsou novým formátem, jehož dopad a působení na diváky a děti zvláště nebyl dosud odborně zkoumán a posouzen. Bez empirického průzkumu nemůže být zjištěno, jak děti pořad vnímají. S ohledem na novost fenoménu reality show je nutné, aby k jeho regulaci bylo přistupováno s oporou v odborných podkladech. Stěžovatelka pak poukazuje na posudek prof. W. na pořady VyVolení vysílané dne 16. a 29. září 2005, jeho zjištění, co v těchto pořadech zaznamenal (viz shora v žalobním bodu 3.). Závěry tohoto posudku mají zcela vyvracet závěry žalované. K tomu dále stěžovatelka uvádí, že Městský soud v tomtéž senátu a v tentýž den, kdy rozhodoval projednávanou věc, rozhodoval ve skutkově a právně obdobné věci - šlo rovněž o vysílání pořadu ze série VyVolení (sp. zn. 8 Ca 298/2006) a rozhodl, že analýza ve formě znaleckého posudku osoby či instituce, jež se zabývá dětmi a mladistvými je nutná, neboť rozhodnutí o deliktu se nemůže opírat o subjektivní názory členů správního orgánu; to by byla nepřípustná libovůle vedoucí až k možné nepředvídatelnosti rozhodnutí, neboť při jiném složení žalované by mohlo být rozhodnuto jinak (rozhodl tedy ve prospěch názoru stěžovatelky).

/4/ Soud v reakci na žalobní námitku sub. /1/ pouze odkázal na existenci rozsudku městského soudu sp. zn. 8 Ca 2/2006, přičemž se nevypořádal s argumenty žaloby; jediné rozhodnutí o udělení pokuty podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání nemůže žalovanou zbavovat povinnosti upozornit provozovatele vysílání vždy při jakémkoliv dalším vysílaném pořadu na porušení zákona. Stěžovatelce není zřejmé, zda by takový princip měl platit pouze ve vztahu ke stejnému typu pořadu, jak podobné mají být skutkové děje apod. Důsledkem by mohla být likvidace určitých typů pořadů a tedy výrazné omezení svobody projevu s předpokladem cenzury. Soud se měl vypořádat i s námitkou, že v upozornění musí být skutkové vymezeno porušení povinností, musí být poskytnuta lhůta k nápravě.

Stěžovatelka proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku městského soudu.

Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření; v něm poukázal na skutečnost, že stěžovatelka spíše než rozsudek městského soudu napadá rozhodnutí žalované, proto žalovaná odkazuje na odůvodnění rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z konkrétních skutků, které v odůvodnění rozhodnutí popsala. Je zcela zřejmé, jaké jednání považovala žalovaná za potenciálně způsobilé ohrozit vývoj dětí a mladistvých a v čem spatřovala jeho závadnost. Pokud stěžovatelka namítá, že nebyl proveden důkaz promítnutím celého pořadu, pak žalovaná upozorňuje, že jí není známo, že by stěžovatelka provedení takového důkazu v řízení před městským soudem navrhovala. Závadné jednání bylo v rozhodnutí podrobně popsáno, žalovaná nikdy neposuzuje a nevyhodnocuje závadnost jednání pouze

z kontextu vytržených částí pořadu, ale z pořadu jako celku. K nutnosti znaleckého posudku žalovaná uvedla, že k posouzení závadnosti prezentovaných forem jednání byla kompetentní, nejednalo se o žádné složité psychologické posouzení jednání. Konečně k tvrzené absenci upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání poukazuje na již ustálenou judikaturu městského soudu.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil:

Analytický odbor Úřadu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání na základě rozhodnutí Rady analyzoval záznamy pořadu VyVolení, vysílaného ve dnech 13. října až 26. října 2005 v časovém rozmezí 6.00 - 22.00 hodin; jeho analýza je zachycena v materiálu pro jednání Rady ze dne 21. 11. 2005. 15. října 2005, sobota 12.10 - 12.45 hod. se v analýze uvádí:

- Probíhá rekapitulace kubánského večera a opakují se v něm i scény, které byly vysílány 8. října ve večerním čase. Rozdováděný V. se vrhá na R. s cílem políbit ho, ve sprše se po sobě válí R. s M. Je patrné, že vše probíhá pod vlivem alkoholu.
- Rekapitulace událostí před Duelem, následně průběh Duelu.
- Záběry, ve kterých E. chce rozšířit řady „úchylné čtyřky“, a které již byly vysílány 10. října. Jedná se o sestřih a prezentována je ta část, ve které E. přijímají mezi „úchylnou čtyřku“ a křtí ho plácáním zvonu po nahém zadku.
- Proběhne výzva k hlasování a pár stříhových záběrů, ve kterých VyVolení rozebírají vztah K. a R.
- V tomto pořadu byly uvedeny scény z 8. a 10. října, na jejichž nevhodnost pro dětského diváka poukazovala analýza, kterou Rada projednávala ve dnech 8. - 9. 11. 2005. Rada rozhodla o zahájení správního řízení a v obou případech vyzvala provozovatele k vyjádření. Opakované uvedení záběrů, které prezentují opilé (v prvním případě) a perverzní (druhý případ) VyVolené, navíc v poledním vysílacím čase, není vhodné pro dětského diváka.

Žalovaná pak dne 23. 11. 2005 rozhodla o zahájení řízení o uložení pokuty za porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, vysíláním pořadu VyVolení 15. 10. 2005 od 12.10 do 12.45 hodin. Možná provinění žalovaná spatřovala v

- nadměrné konzumaci alkoholu a následném jednání v opilosti snižujícím lidskou důstojnost
- agresivních formách komunikace jako normalita - vulgarita, hrubost
- časté prezentace kouření některých soutěžících.

K jednotlivým jednáním pak žalovaná uvedla, že po hře na režim Fidela Castra se někteří soutěžící v důsledku značné konzumace alkoholu opili (zejména R., M., S., W. a V.), což vedlo k jednání zjevně ponižujícím lidskou důstojnost (nejvýrazněji R. s M. se po sobě v naprosté opilosti válejí ve sprše, scény mezi R. a W. i S. a W. - úseky na počátku vysílání). Žalovaná pak uvedla údaje z Evropské školní studie o alkoholu a jiných drogách (2003) o zkušenosti studentů s pitím alkoholu a citovala, že rizikovým faktorem pro konzumaci alkoholu je sledovaná konzumace, opilost. U českých dospívajících je konzumace alkoholu i opilost ve srovnání s ostatními státy EU značně nadprůměrná. K patologickým formám komunikace bez jakékoliv korektivní pomoci sledujícím dětem pak žalovaná uvedla, že toto jednání bylo i v předchozím období základem nezávažnějších provinění pro zákaz uvedenému v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. V tomto vysílání sice nebyla tak intenzivní, přesto byla opět prezentována nadměrná verbální agresivita (zejména W. - scény ze hry na „úchylnou čtyřku“) - kromě standardních (a u W. téměř neustálých) „vole“ zaznívají i výrazy jako „prdel, hovada, drastické svině“. Žalovaná pak zdůraznila, že jde o celkový kontext, nikoli jednotlivá sprostá slova. I v posudku psycholožky

J. P., který si nechala zpracovat stěžovatelka, se upozorňuje, že kultivaci chování takové výrazy neprospívají, prezentace skrze obrazovku dodává všemu daleko vyšší míru legitimity „vzorovosti“.

Ke kouření žalovaná uvedla, že v řadě sekvencí soutěžící kouří, jakoby se bez cigarety ani nemohli obejít (zejména scény u stolu: J., R., W., M., M.), čímž se dětským divákům sugeruje, že jde o jednání naprosto normální.

Pořad byl vysílán v době od 6.00 do 22.00 hodin (konkrétně ve 12.10 hodin). Psychické ohrožení žalovaná v oznámení o zahájení řízení definovala jako ohrožení zdravého psychického vývoje, jehož nedílnou součástí je vývoj morálních schémat. Ohrožení morálního vývoje je pravděpodobné tam, kde je disponovaný jedinec vystaven podnětu, který může vést buď k přijetí hodnot, které většinová společnost odmítá, nebo k relativizaci hodnot jako takových. Intenzita ohrožení závisí na vnitřní vnímavosti a vnějších sociálních vlivech. Je důležité, jakým normotvorným vlivům je mladistvý vystaven. Právě mediální prezentace je důležitým normotvorným prvkem při vývoji dětí a mladistvých. Žalovaná pak stěžovatelku upozornila na vyjádření Pedagogické sekce Etického fóra ČR, Rámcový posudek PhDr. J. R. a vyjádření PhDr. Mgr. J. K., která byla již stěžovatelce zaslána v souvislosti s předchozími správními řízeními.

Pedagogická sekce Etického fóra ČR ve vyjádření z 24. 9. 2005 uvedla, že název reality show navozuje pocit, že jsou divákovi předkládány obrazy reálného života. Ve skutečnosti podávají pokřivený obraz skutečnosti. Obraz vydá za tisíce slov a tyto obrazy přitahují svou podbízivou jednoduchostí. Před děti a mládež hledající reálné vzory skutečného života předkládají vzory, které nejsou svázány žádnými „zbytečnými“ pravidly. Hrubost a agrese jsou povoleny, nadměrná konzumace alkoholu, časté hovory o sexu, narážky téměř s rysy obscennosti. Nalezení identity je nezbytnou součástí dospívání, chování zbavené identity s sebou nese stav podobný sociální hypnose, lhostejnosti, ztrátu schopnosti žít svůj vlastní život. Tyto faktory vytváří podmínky pro vznik rizikového chování jako např. agrese, rizikové sexuální chování.

V rámcovém posudku z 20. 9. 2005 k tzv. „reality show“ PhDr. J. R., PhD., mimo jiné uvedl, že děti mají sklon vnímat televizní hrdiny jako vzory k napodobování, přičemž přebírají nejen „vzorce chování“ (hrubost, vulgárnost...), ale také hodnotové pozadí chování. Tedy nejde pouze o osvojování pokleslého chování, ale implicitního pojetí světa. Poukazuje rovněž na prokázanou skutečnost, že děti mají sklon považovat televizní program za skutečnost obzvláště tehdy, když se jako realita předkládá (proběhly výzkumy u dětí mladšího školního věku u vnímání reklamy). Zamlčené cíle a motivy v pozadí (touha po slávě, penězích, exhibici) vytvářejí iluzi, že „o to ve skutečnosti nakonec jde každému“. Toto poselství hodnotí PhDr. R. jako vražedné.

PhDr. Mgr. J. K., PhD., ve svých vyjádřeních z 5. 10. a 20. 10. 2005 („Posouzení nebezpečnosti reality show (VV,BB) pro děti do 15 let“) uvedl, že adolescent se učí stát sám v komplikovaném světě hodnot dospělých. Zkouší různé taktiky, pózy, manipulace, metody a hledá, co se vyplácí. Do období puberty obecně usilujeme, aby děti zvnitřnily hodnotový systém. Jestliže je určitá scéna škodlivá v realitě a dítěti by neprospívalo, aby bylo jejím svědkem v realitě, pak televizní přenos nemůže udělat z této scény podívanou, která by dítěti prospívala. Dr. K. staví tuto zásadu jako orientační kritérium pro posouzení vhodnosti televizních programů pro děti. Zdůrazňuje, že nejde jen o to, zda děti uvidí obnažené prso R. či zadek E., ale celkově sexualizované chování, které dětem není vlastní a které by měly poznávat samy a vlastním tempem. Děti by měly mít vypěstované vědomí, že slušná mluva je důležitá dovednost pro život, že musejí umět komunikovat na úrovni, která jim získá respekt v životě. Ani vypívávání neskryje primitivismus vyjadřování a celkovou pokleslost komunikace. Pořady trpí absencí hodnotového a

morálního hlediska, většina úkolů má za cíl vyvolat konflikt a napětí. Kdyby v zobrazovaném prostředí pobývaly děti do 15 let, vážně by to ohrozilo jejich psychický, fyzický i morální vývoj. Pokud jsou děti účastníky takového prostředí prostřednictvím televize, nemůže to mít pro ně neutrální vliv.

Oznámení o zahájení řízení o uložení pokuty bylo stěžovatelce doručeno 30. 12. 2005, lhůta pro její vyjádření ve smyslu § 33 správního řádu a případné návrhy na doplnění „řízení“ byla stanovena na 15 dnů od doručení výzvy.

Ve správním spise je pak založen protokol o nahlížení do spisu ze dne 9. 1. 2006, při němž byly pro stěžovatelku pořízeny kopie odborného stanoviska Pedagogické sekce Etického fora ČR ze dnů 22. 8. - 29. 9. 2005, dvě odborná vyjádření J. K. k nebezpečnosti reality show pro děti do 15 let, rámcový posudek tzv. reality show PhDr. J. R.

Vyjádření stěžovatelky k předmětu správního řízení ze dne 11. 1. 2006 bylo žalované doručeno 12. 1. 2006. Stěžovatelka v něm vyjádřila svou ochotu mnohé připomínky žalované zohlednit, nastínila, že nesouhlas s vysíláním tohoto pořadu a nepřízeň diváků by měla na FTV Prima velmi negativní ekonomický dopad. Stěžovatelka však byla toho názoru, že pořad Vyvolení zůstává v rámci toho, co je běžně prezentováno v jiných pořadech. Pořad Vyvolení sleduje až dva miliony diváků (oproti několika stovkám stěžovatelů) jejichž mravní vývoj a hodnotové žebříčky a jednání nepředstavují pro Českou republiku hrozbu.

Ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání vzniklo jako překlad ze směrnice rady ES „Televize bez hranic“, kde je zakotven nejnižší společný jmenovatel toho, jak státy EU danou otázku regulují. V některých státech byla využita možnost přísnější či detailnější regulace. Česká republika v souladu se svými kulturními tradicemi takovéto možnosti nevyužila a řadí se mezi státy s nejliberálnější zákonnou úpravou. Morálka může být podle stěžovatelky pouze to, co je předmětem širokého společenského konsenzu v rámci daného společenství. Tento konsenzus podléhá postupným změnám v čase, přičemž je pravidlem, že dochází ke konfliktům starší a mladší generace. Česká republika je zemí s tolerancí k neřestem jako je pití alkoholu a kouření, pokud nepřekračují určitou únosnou míru, a zemí, ve které je normou otevřený a liberální postoj k sexualitě. Dnešní hodnotové orientace dětí a mládeže pak mají dokumentovat články z denního tisku. Soutěžící v pořadu Vyvolení jsou lidmi, kteří prošli psychologickým vyšetřením a stojí uvnitř normy platné pro jejich generaci. Mladší sourozenci soutěžících jsou s jejich životem každodenně konfrontováni. K jednotlivým výtkám žalované pak stěžovatelka v tomto vyjádření rozsáhle argumentovala: záběry opilých soutěžících jsou něčím zcela normálním, míra jejich opilosti je běžně v televizi prezentována, pořad se vysílá po 20.00 hodině, takže rodiče jsou schopni dětem vše vysvětlit, užívání vulgarit je v porovnání s každodenním životem vrstevníků soutěžících v normě. Stěžovatelka se snaží užívání vulgarismů korigovat, vypívává je. Agrese nijak nevybočuje z rámce pořadů vysílaných po 20.00 hodině. Kouření je legální a stěžovatelka jako soukromý subjekt nebude barvit svět na růžovo. Kouření pouze prezentuje, ale nepropaguje, nemá povinnost bojovat proti kouření.

Stěžovatelka poté navrhla doplnění dokazování znaleckým posudkem k danému konkrétnímu pořadu; posouzeno mělo být, zda účinky pořadu jsou natolik negativní, že může dojít k ohrožení vývoje dětí a mladistvých. Vyjádření psychologů, na která žalovaná odkazuje, nejsou podle stěžovatelky relevantní, neboť jsou obecná a nedokládají, že nastal následek předpokládaný ve skutkové podstatě deliktu. Poukázala také na některé články v tisku, které měly podporovat její závěry. Konečně uvedla, že by se o všech pořadech za určitý časový úsek mělo vést společné řízení.

Žalovaná pak rozhodnutím ze dne 25. 1. 2006 uložila stěžovatelce pokutu 500 000 Kč. Odůvodnění rozhodnutí je členěno do sedmi částí: **v první části** uvádí, jak jsou pořady VyVolení prezentovány veřejnosti samotnou stěžovatelkou (cituje z tiskové zprávy ze dne 13. 5. 2005). Dále je v této části rozhodnutí obsažen popis částí pořadu ze dne 15. 10. 2005 (sobota) vysílaného ve 12.10 hod. Zachycuje jednání v opilosti (V. se vrhá na R., kterého chce násilím líbat, R. s M. se po sobě válí ve sprše /s erotickým podtextem/ způsobem vyvolávajícím představu sexuálního poměru, W. láká k políbení R.), dále přijetí E. mezi „úchylnou čtyřku“ plácáním zvonu po nahém zadku, vulgární výrazy jako prdel, aby ses neposral, komunisté zasraní, vychcanej, hajzl, křivák, stále kouření. Tato jednání byla žalovanou hodnocena jako nevhodná prezentace:

- a) nadměrné konzumace alkoholu a následného jednání v opilosti snižujícího lidskou důstojnost,
- b) hrubé, vulgární komunikace,
- c) častého kouření některých soutěžících.

Ve druhé a třetí části odůvodnění žalovaná zaujímá podrobná stanoviska k jednotlivým částem vyjádření, které v průběhu správního řízení stěžovatelka vznesla; z této části odůvodnění také v řadě ohledů plyne hodnocení jednání stěžovatelky ve vztahu k naplnění znaků skutkové podstaty deliktu. Míra konzumace alkoholu a kouření v dotčeném pořadu podle žalované překročila přijatelnou mez, zatímco v jiných pořadech, kde se opilost také zobrazuje, jde o umělecká díla, v nichž se často nevhodnost takového chování nakonec vyjeví. V pořadu VyVolení děti nemají zprostředkovanou žádnou možnost úvahy zaměřené na pochopení chování soutěžících a jeho nevhodnost. K naplnění skutkové podstaty není třeba, aby došlo k okamžitému vlivu na životní postoje mládeže. Zásadní metodou osvojování vnějšího světa dětmi je nápodoba. Pro nápodobu mají mimořádný význam osobnostní vzory a modely jednání. Vzory či modely mohou být zprostředkovány i mediálně. Vliv, který sledování televize má na konkrétní dítě, je dán jeho osobností. Pro naplnění skutkové podstaty bude postačovat budoucí negativní vliv nejméně v jednom případě nezletilého diváka, přičemž nebude rozhodující, jak silný tento vliv bude či je. Charakter pořadu VyVolení prezentovaného jako realita, skutečnost ovlivňuje vnímání ze strany dětí (snáze se ztotožňují s protagonisty pořadu včetně negativních stránek chování). K nutnosti přibrat do řízení znalce žalovaná uvedla, že si nechala ve věci reality show zpracovat odborná vyjádření Pedagogické sekce Etického Fora ČR, rámcový posudek PhDr. J. R. a PhDr. Mgr. J. K., která jsou stěžovatelce k dispozici a která konstatují možnost ohrožení vývoje dětí a mládeže porady typu reality show. Představu, že možnost ohrožení fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mládeže může jako otázku ryze odbornou posuzovat pouze znalec, žalovaná odmítla s tím, že by v důsledku znamenala výchovnou diskvalifikaci všech rodičů, kteří nejsou odborníky v tom smyslu, jak uvažuje stěžovatelka.

V části čtvrté odůvodnění žalovaná uvedla, která konkrétní jednání soutěžících předvádí nadměrnou konzumaci alkoholu, jednání v opilosti snižující lidskou důstojnost, kouření. Dále pak tato jednání hodnotí ve vztahu k možnosti ohrožení vývoje dětí a mladistvých v celkovém kontextu vysílaného pořadu (stěžovatelka ovlivňuje chování soutěžících, doplňuje zásoby cigaret a alkoholu, odměňuje alkoholem, nikde se nevysvětluje, že chování soutěžících není normou právě pro dětské diváky. Nelze vyloučit, že se byť jeden dětský divák rozhodne napodobit svého Vyvoleného v pití alkoholu či kouření, nemluvě o možnosti, že se takový divák nevypořádá s obsahem pořadu jako celku (u vysílání je přítomen náhodně, při odlišném sociálním zázemí nemusí být přítomni rodiče, kteří by podstatu pořadu mohli vysvětlit).

V části páté odůvodnění žalovaná podává výklad všech pojmů, včetně neurčitých právních pojmů, které se ve skutkové podstatě správního deliktu objevují. Užívá přitom

i argumentaci úpravou v Úmluvě o právech dítěte a Evropské úmluvě o přeshraniční televizi. Žalovaná tak podává svůj náhled na ohrožení mravního vývoje jako vše, co jednak podlamuje vůbec schopnost mravního rozhodování (například ignorováním morální dimenze lidského jednání), jednak brání vývoji mravního života dosáhnout zralé fáze autonomní mravnosti založené na funkci citlivého svědomí. Žalovaná vyjadřuje názor, že existuje souhlas společnosti ohledně morálních vlastností, které by bylo potřeba u dětí především pěstovat: slušnost, ohleduplnost, pracovitost, samostatnost, odpovědnost, nesobeckost, zásadovost. Prezentace, které svým celkovým vyzněním působí proti výše uvedeným žádoucím mravním orientacím, ohrožují zdravý mravní vývoj dětí a mladistvých. Pro celkové vyznění přitom hraje mimořádně důležitou roli jak kontext vysílání (tedy zda například chybí či nechybí taková morální korekce, která umožní dítěti se správně orientovat), tak i širší kontext celospolečenský (jde o vysílání, které se stane významnou součástí širšího společenského života po určitou dobu). Možnost ohrožení bylo možno prokázat na základě obecně známých skutečností, jakož i životních a rodičovských zkušeností členů žalované.

V části šesté odůvodnění žalovaná vyložila svůj výklad § 59 odst. 1 zákona o vysílání; připomněla, že již rozhodnutím ze dne 21. 11. 2000, č. j. Rpo/48/00, byla stěžovatelce uložena pokuta za naplnění téže skutkové podstaty správního deliktu. Žalovaná za rozhodující pro splnění povinnosti podle cit. ustanovení považuje věcnou souvislost daného upozornění s předmětem tohoto řízení. Stěžovatelka byla v minulosti opakovaně upozorněna na porušování zákona, k němuž docházelo tím, že do vysílání byl zařazen pořad, který mohl ohrozit vývoj dětí a mladistvých ve vymezeném čase. Podmínka předchozího upozornění je splněna, by-li účastník řízení upozorněn na porušení téže povinnosti stanovené zákonem bez ohledu na to, kdy k porušení této povinnosti došlo (srov. rozhodnutí městského soudu z 7. 6. 2002, sp. zn. 28 Ca 81/2001).

V části sedmé odůvodnění žalovaná uvedla úvahy k jednotlivým kritériím pro výši pokuty (míra zavinění, rozsah a dosah vysílání, závažnost věci a povaha vysílaného pořadu).

Rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno 4. 8. 2006. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla podána 4. 10. 2006, městský soud ji zamítl z důvodů rekapitulovaných výše.

Ze soudního spisu je zřejmé, že jednání soudu v této věci proběhlo 9. 1. 2007; žádná doplnění argumentace (ve vztahu k žalobním bodům) ani návrhy na dokazování nebyly vzneseny.

Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost hodnotí obecně jako přípustnou (byla podána účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel, byla podána včas - srov. § 102 a 106 s. ř. s.); soud je vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ledaže zjistí vady řízení před soudem či vady napadeného rozhodnutí soudu, k nimž musí přihlížet i ex offio (§ 109 odst. 3 věta za středníkem) - důsledkem pak je přezkum napadeného rozhodnutí soudu i z hledisek, které stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, a naopak, vázanost soudu uplatněnými důvody nenastává, pokud jde o důvody uplatněné nepřipustně (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) proto, že v kasační stížnosti jsou uplatněny poprvé, tedy nebyly uplatněny v řízení před městským soudem, ač tak učiněno být mohlo. V posuzované věci Nejvyšší správní soud shledává obě tyto situace, proto je nejprve nutno postavit najisto rozsah přezkumu napadeného rozsudku městského soudu.

Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu ve čtyřech okruzích otázek, přičemž dvě se dotýkají zjišťování skutkového stavu věci (Nejvyšší správní soud je oprávněn sám subsumovat námitky uplatněné v kasační stížnosti pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. a není vázán kvalifikací, kterou učinila stěžovatelka) - sem Nejvyšší správní soud řadí námitku absence

provedení důkazu promítnutím záznamu pořadu v řízení správním, absence znaleckého posudku v tomto řízení (tedy námitky blíže popsané v rekapitulaci kasační stížnosti pod body /2/ a /3/), svou podstatou odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. K tomuto okruhu námitek Nejvyšší správní soud předesílá, že se v řízení o kasační stížnosti může námitkou zabývat pouze v případě, že byla v identické rovině vznesena před městským soudem, ten takovou námitku posuzoval a účastník řízení v kasační stížnosti brojí proti závěrům městského soudu v konkrétních ohledech - kasační princip, kterým je veden přezkum rozhodnutí krajských soudů ve správním soudnictví neumožňuje otevírat před Nejvyšším správním soudem posuzování rozhodnutí správních orgánů v mezích, v nichž tento přezkum nebyl učiněn předmětem pozornosti krajských soudů (zde městského soudu).

Z obsahu žaloby, protokolu o jednání a napadeného rozsudku městského soudu je zřejmo, že stěžovatelka v řízení před městským soudem nijak neuplatnila námitku týkající se úplnosti skutkových zjištění v podobě tvrzené absence promítnutí celého pořadu v řízení správním (námitka v rekapitulaci kasační stížnosti sub. /2/), přičemž z tohoto důkazního prostředku měly být vyvozeny poznatky ovlivňující posléze úvahu o naplnění skutkové podstaty deliktu. V řízení před městským soudem také nebyl podán návrh na doplnění dokazování v tomto směru, městský soud se tedy úplností skutkových zjištění ve vztahu k namítanému nedostatku nezabýval a nebyl oprávněn tak učinit ani z moci úřední (srov. § 75 odst. 2, § 76 odst. 2 s. ř. s.). Za těchto okolností jde ovšem o námitku, která ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže být v řízení před Nejvyšším správním soudem účinně uplatněna, proto se jí Nejvyšší správní soud nezabýval.

Obdobné problémy vyvolává i námitka uplatněná ve vztahu k potřebě doplnění řízení před žalovanou o znalecký posudek (v rekapitulaci kasační stížnosti sub. /3/). Stěžovatelka své přesvědčení o nutnosti znaleckého zkoumání dopadů pořadu VyVolení na děti a mladistvé uplatnila v řízení správním, v němž tento návrh žalovaná zamítla jednak s poukazem na vlastní kompetenci, jednak na odborná vyjádření, která si pro účely řízení obstarala, jednak poukázala na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 395/05. Ovšem v žalobě, kterou rozhodnutí žalované napadla u městského soudu, takovýmto způsobem dokazování před žalovanou nenapadla. V žalobě na několika místech a tedy velmi nekonzistentně brojila proti odborným vyjádřením, která si žalovaná v řízení správním obstarala, a to z různých hledisek (neobjektivnost odborníka, charakter otázek položených žalovanou odborníkům, formální náležitosti jejich vyjádření, zaměření - vyjádření neposuzovala konkrétní pořad vysílání 15. 10. 2005), dále namítala porušení svých procesních práv, neboť jí nebylo umožněno z hlediska časového postupu řízení obstarat si vlastní odborná vyjádření či posudky, které si obstarat chtěla. V části žaloby označené „Hmotněprávní vada napadeného rozhodnutí“, v níž vyjadřuje nesouhlas se závěrem žalované, že vysíláním pořadu VyVolení dne 15. 10. 2005 ve 12.10 hodin byl spáchán delikt, konečně městskému soudu „v této souvislosti předložila“ znalecký posudek prof. PhDr. P. W., PhD., o němž prohlásila, že zcela vyvrací závěry žalované. Nejvyšší správní soud musí nejprve připomenout, že je zcela vyloučeno, aby se znalec vyjadřoval k otázkám právním - hodnocení, zda byla naplněna skutková podstata deliktu, je otázkou právní. Znalec tedy nemůže vyvracet právní závěry správního orgánu. Stěžovatelka si tak měla ujasnit, jaké skutkové okolnosti mají být konkrétním procesním postupem zjištěny, tedy jaký je předmět důkazu. Jestliže stěžovatelka znalci položila otázku „1. Posouzení možného obrožení a míry možného obrožení vývoje dětí a mladistvých pořady VyVolení“ vysílanými 16. 9. 2005 a 29. 9. 2005 a znalec odpověděl: „V předložených obrazově-zvukových materiálech z vysílání pořadu VyVolení ve dnech 16. 9. 2005 a 29. 9. 2005 není dle názoru znalce obsaženo nic, co by mohlo forenzně významným způsobem narušit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých“ pak především nevymezila skutkovou okolnost, kterou měl znalec zkoumat (podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu by mohlo jít jediné o dokazování toho, zda se stal skutek, v němž je spatřován správní delikt), ba v otázce přímo

směřovala k právnímu hodnocení věci. Znalec se pak lakonicky (jednou větou, poté, co popsal děje, s nimiž se seznámil ve dvou pořadech) vyjádřil k možnosti „narušení“ psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých vysíláním dvou určitých pořadů 16. 9. 2005 a 29. 9. 2005, aniž se obecněji fenoménem tzv. „reality show“ zabíral. Není tedy vůbec zřejmé, čeho chtěla stěžovatelka v řízení před městským soudem „předložením“ tohoto znaleckého posudku v souvislosti s právním hodnocením věci dosáhnout. Co je však pro řízení před Nejvyšším správním soudem podstatnější, je fakt, že v žalobě nikde není uplatněna námitka vůči rozsahu dokazování před žalovanou v tom smyslu, že dokazování trpělo neúplností (ohledně skutkových okolností, které by musely být označeny), tedy že určité rozhodné skutečnosti nebyly předmětem dokazování, ač to bylo nezbytné, anebo rozporností skutkových zjištění, která nastává, když kupř. ohledně jedné skutečnosti existují rozporná tvrzení.

Jakkoli je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že stěžovatelka neuplatnila v žalobě náležitým způsobem svůj názor na nutnost doplnění dokazování (není vyjasněno, jakých skutkových okolností) znaleckým posudkem, takže městský soud se s touto otázkou nemusel ve svém rozsudku vyrovnávat (na rozdíl od jiných případů, které jsou Nejvyššímu správnímu soudu známy z jeho úřední činnosti, v nichž tak stěžovatelka učinila) a Nejvyšší správní soud tak má prostor pro vyslovení relevantního právního názoru v této věci velmi rozostřen, přesto považuje za nezbytné se blíže zabírat skutkovou podstatou správního deliktu, jehož spáchání bylo stěžovatelce kladeno za vinu a souvisejícími otázkami kolize svobody projevu a práva na zvláštní ochranu dětí. Jen takový přístup umožní se posléze vyrovnat s námitkami, které stěžovatelka uplatnila účinně.

Nejvyšší správní soud je si vědom určité problematičnosti konstrukce skutkové podstaty správního deliktu, o který v posuzované věci jde. Podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je provozovatel povinen nezařazovat v době od 06.00 do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání uloží Rada provozovateli pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč, pokud zařazuje do vysílání od 6.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Právní úprava skutkových podstat správních deliktů je poznamenána větší obecností, než tomu je například ve srovnání s trestnými činy, častějším používáním neurčitých právních pojmů či odkazovacích dispozic. Tak je tomu i v posuzované věci.

K uplatnění odpovědnosti za správní delikt je třeba, aby jednání naplnilo znaky skutkové podstaty (znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu). Vedle toho je nezbytným naplnit materiální znak (společenská nebezpečnost). O subjektu deliktu a subjektivní stránce není v posuzované věci nejasností (pouze snad s poznámkou obiter dictum, že stěžovatelka nemůže uvažovat o tom, že by její odpovědnost za spáchání deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání mohla být ovlivněna tím, že jde o pořad licenční - subjektem deliktu je osoba, která svým jednáním uskutečnila všechny znaky deliktu, tedy provozovatel vysílání, srov. dále čl. 7 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi). Předmětem útoku jsou děti a mladiství, tedy osoby ve věku do 18 let. Pokud jde o objekt deliktu, Nejvyšší správní soud jej spatřuje v zájmu na ochraně řádného fyzického, psychického a morálního vývoje dětí a mladistvých, tedy na zdárném vývoji dítěte ve všech jeho komponentech. Objektivní stránka deliktu je charakterizována jednáním, následkem a příčinným vztahem mezi nimi. V posuzované věci objektivní stránka záleží v tom, že provozovatel vysílání zařadí ve vymezené denní době do vysílání pořad, který svým obsahem, vyzněním, a to až už dílčích sekvencí či pořadu jako celku zakládá možnost ohrožení chráněného zájmu. Následkem je možnost ohrožení fyzického, psychického nebo morálního vývoje dětí a mladistvých. Ze zákonného znaku „by mohl ohrozit“ plyne, že delikt je spáchán (dokonán) již provedením zakázaného jednání (tedy od vysílání

pořadu určitého obsahu), přičemž ohrožení chráněným zájmům nemusí hrozit konkrétně a bezprostředně - stačí ještě vzdálená možnost poruchy daná již tím, že subjekt deliktu vykonal určitou činnost. V posuzované skutkové podstatě tedy jde (z hlediska teorie trestního práva) o nebezpečí abstraktní, tedy situaci, v níž konkrétní nebezpečí zpravidla vzniká, ale nezáleží na tom, zda skutečně vzniklo. Jde tedy o delikt ohrožovací, který je spáchán již vyvoláním možnosti vzniku následků, které má na zřeteli ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání.

Ochrana dětí a mladistvých požívá záruk jednak předpisy ústavního pořádku, jednak v různých mezinárodněprávních instrumentech, k nimž Česká republika přistoupila. Podle čl. 32 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) je zaručena zvláštní ochrana dětí a mladistvých. Rovněž je možno poukázat na čl. 16 Deklarace lidských práv, čl. 12 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), čl. 23 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (č. 120/1976 Sb.). Článek 17 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) uznává důležitou funkci hromadných sdělovacích prostředků a zajišťuje právo dítěte na přístup k informacím a materiálům z různých národních a mezinárodních zdrojů, zejména takovým, které jsou zaměřeny na rozvoj sociálního, duchovního a mravního blaha dítěte a také jeho tělesného a duševního zdraví. Podle téhož článku smluvní strany Úmluvy povzbuzují tvorbu odpovídajících zásad ochrany dítěte před informacemi a materiály škodlivými pro jeho blaho. Článek 24 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené dne 7. 12. 2000 v Nice (Úř. Věst. C 364) stanoví, že děti mají právo na ochranu a péči nezbytnou pro jejich blaho. V rámci Evropské unie právo členských států přijmout opatření nezbytná z důvodů týkajících se ochrany nezletilých pak plyne i z dalších instrumentů, například je možno poukázat na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách), v jejíž preambuli se výslovně jako motiv uvádí nezbytnost zavést pravidla pro ochranu tělesného, duševního a morálního vývoje dětí a mladistvých, načež v čl. 22 stanoví, že členské státy přijmou vhodná opatření, aby vysílání neobsahovalo pořady, které by mohly vážně poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých, zejména takové pořady, které obsahují pornografické scény nebo bezdůvodné násilí. Toto opatření se rozšíří i na jiné pořady, které mohou poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých, kromě případů, kdy je volbou doby vysílání nebo jakýmkoli technickým opatřením zajištěno, že děti nemají možnost tyto pořady vidět nebo slyšet. Evropská úmluva o přeshraniční televizi (č. 57/2004 Sb. m. s.), kterou Česká republika ratifikovala a vstoupila v platnost 1. 3. 2004, v čl. 7 odst. 1 obecně vyžaduje, aby programové služby nebyly neslušné (orig. francouzsky „ne doivent pas être contraires aux bonnes moeurs“), a zvláště stanoví (odst. 2), že všechny části programů, které by mohly poškozovat fyzický, psychický či morální vývoj dětí a dospívajících, nesmějí být zařazovány do vysílání v čase, kdy je pravděpodobné, že by je tyto osoby mohly sledovat. Důvodová zpráva k této Evropské úmluvě (dostupná na <http://conventions.coe.int/>) osvětluje, že toto ustanovení je inspirováno zejména Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) a mělo by být interpretováno ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Vyjadřuje se zde úsilí o respekt k základním společným hodnotám všech členských států Rady Evropy. Pro pojem dobrých mravů (v českém překladu Úmluvy vyjádřeno jako „slušnost“) jako interpretační vodítka mají sloužit rozhodnutí ESLP ve věci H. c/ R.-U. (1976) a M. a ostatní/c S. (1988). Svoboda projevu je v právním řádu České republiky zakotvena v čl. 17 Listiny a vztahuje se i na projevy výsostně komerční. Omezení svobody projevu je předvídáno v čl. 17 odst. 4 Listiny (omezení se musí dít zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné např. pro ochranu práv a svobod druhých či ochranu mravnosti, tedy musí sledovat legitimní cíl a omezující opatření je v demokratické společnosti k dosažení tohoto cíle nezbytné). Obdobně Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod v čl. 10 odst. 2 umožňuje omezení svobody projevu mimo jiné v zájmu

ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných. Pokud jde o právo dětí na zvláštní ochranu a svobodu projevu, jde o situaci, kdy svým významem, obsahem a stupněm právní ochrany se jedná o kolizi právních zájmů na stejné úrovni. Žádný z nich nepoživá práva přednosti. Při střetu garantovaných práv a svobod je věcí soudu, aby zvážil význam proti sobě stojících zájmů na principu proporcionality.

Nástrojem vyjadřujícím zájem na ochraně zdravého vývoje dětí v oblasti přijímání informací je skutková podstata deliktu upraveného v § 60 odst. 3 písm. d) ve vztahu k § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Nejvyšší správní soud tento nástroj považuje za nezbytné omezující opatření k dosažení legitimního cíle. Předně je nutno vyvrátit představu stěžovatelky vyjádřenou v průběhu správního řízení, že tato skutková podstata je velmi mírná a že zákonodárce zde dal najevo vysokou míru tolerance, jež má být v našem geografickém prostředí historicky podmíněna. Znaky správního deliktu totiž budou naplněny již odvysíláním určitého pořadu (k charakteru ohrožovacího deliktu byl podán výklad shora).

Zákonitosti fyzického, psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých jsou na jedné straně předmětem zkoumání několika oborů (medicíny, psychologie, pedagogiky), na druhé straně jde o zákonitosti, s nimiž je konfrontován každý, kdo se kdy jakkoliv podílel na výchově dítěte, ale též jakákoliv průměrná normálně smýšlející osoba aplikující standardy současné společnosti v této oblasti. Posoudit možný vliv na fyzický, psychický či morální vývoj dítěte vyvolaný zcela určitým obsahem vysílaného pořadu bude moci každý s běžnými znalostmi a praktickými zkušenostmi získanými školním vzděláním, výchovou a životními prožitky, nepůjde-li o složitý hraniční případ úsudku ve vztahu ke konkrétnímu obsahu pořadu. Nejvyšší správní soud se již v několika případech vyslovil ke komponentě morálního vývoje dítěte, přičemž zdůraznil, že posouzení mimoprávních (morálních) hodnot naší společnosti na daném stupni jejího vývoje představuje tzv. *quaestio iuris* (srov. zejména rozsudky sp. zn. 6 As 14/2004 a sp. zn. 8 As 62/2005).

Mravnost Nejvyšší správní soud chápe jako obecně uznávané minimum společenských hodnot, nikoliv jako vlastní maximy těch, kdo soulad s žádoucím mravním vývojem dítěte posuzují (zde soud nahlíží mravnost jako kategorii morální a odhlíží od skutečnosti, že je též nesporně kategorií filosofickou a sociologickou). Vždy půjde o reflexi určitého místního společenského řádu, jenž podléhá z hlediska času určité proměnlivosti.

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání je regulačním orgánem, jenž „nastavuje“ standardy týkající se vysílání; její rozhodnutí není subjektivním názorem jedince, nýbrž názorem skupiny vycházející z průměrného vnímání společnosti. Jestliže je předmětem posouzení pořad typu „reality show“, pro nějž je typické, že žádnou životní realitu nezobrazuje, přičemž osoby v něm jednající neúměrně konzumují alkohol, opilí se chovají poklesle a nemravně, hovoří primitivním jazykem plným vulgarismů a sprostot a neustále u toho všeho kouří, pak vyhodnocení vlivu na vývoj dítěte prizmatem průměrného vnímání je schopen v zásadě každý. Tímto závěrem není vyloučeno, aby příslušný odborník byl povolán k posouzení možného vlivu na vývoj dítěte v případě, kdy obsah pořadu bude sofistikovaný a vyhodnocení možného vlivu na vývoj dítěte bude například vyžadovat vysoké odborné znalosti např. vývojové psychologie. Z tohoto pohledu také ob stojí postup žalované, která na jedné straně vyšla z obecných odborných vyjádření specialistů z oboru psychologie, kteří zkoumali fenomén tzv. reality show obecně, a poté obecné odborné poznatky aplikovala svou úvahou na konkrétní pořad vysílaný v konkrétní den a konkrétní čas. Nejvyšší správní soud považuje takový přístup za velmi vhodný, zvláště uvážíme-li, jak rozporné reakce tento typ pořadu vyvolává (Rada Evropy například již v roce 2002 studovala přístup regulátorů členských států k „reality show“ - srov. materiál Stálého výboru pro přeshraniční televizi - jde o orgán Evropské úmluvy

o přeshraniční televizi - dostupný na www.coe.int. z 10. 4. 2002 T-TT/2002/009/, načež uvedený Stálý výbor vydal v září 2002 Prohlášení /2002/ 1 o lidské důstojnosti a základních právech, přičemž vyzval jak provozovatele vysílání, tak regulační autority ke zvýšené ostražitosti ve vztahu k pořadům, které se mohou dotýkat lidské důstojnosti a základních práv jiných osob).

Proto námitka uplatněná ve vztahu k nutnosti doplnění dokazování znaleckým posudkem, navíc uplatněná v podstatě způsobem, který s. ř. s. sankcionuje nepřípustností, není důvodná.

K rozpornosti judikatury městského soudu k této otázce lze uvést: Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že městský soud rozhodoval v desítkách případů rozhodnutí žalované, kterými reagovala na vysílání tzv. reality show u dvou různých provozovatelů. Také je mu známo, že otázku posouzení skutkových otázek vztahujících se k možnosti vyvození právního závěru o možném ohrožení vývoje dětí posuzoval různě, třebaže určující skutkové okolnosti byly obdobné (nadměrné požívání alkoholu, vulgarita, obscénnost, manipulace s lidmi, apod.) a jednalo se o stejný typ pořadu. Nejednota vyslovených právních názorů, ke které může dojít, neboť je rozhodováno v různých senátech, je nežádoucí potud, pokud se děje nereflexivně, a pokud se tedy senát, jenž se chce odchýlit od dříve vysloveného právního názoru, s takovým právním názorem argumentačně nevypořádá. Pokud je odchýlný názor důsledně odůvodněn i ve vztahu k odlišnému názoru, pak takový názorový střet zakládá rozhodování vyšší instance o sporné otázce - názor této instance pak bude napříště vázat senáty krajských soudů ve všech obdobných případech, ledaže by se objevily argumenty, které tato instance neváží, a o nichž se lze rozumně domnívat, že mohou změnit právní pohled na věc.

V případě, v němž podala kasační stížnost stěžovatelka, tj. ve věci sp. zn. 8 Ca 299/2006 rozhodoval městský soud rozsudkem ze dne 9. 1. 2007. V obdobném případě, avšak odlišně posouzením, na který stěžovatelka poukazuje, a sice ve věci sp. zn. 8 Ca 298/2006 rozhodl tentýž senát městského soudu v tentýž den (9. 1. 2007). Nejvyššímu správnímu soudu je také z úřední činnosti známo, že rozdílná judikatura k této právní otázce existuje i mezi jednotlivými senáty městského soudu. Obecně lze mít za to, že osmý senát městského soudu, který rozhodoval o žalobách proti rozhodnutím žalované v obdobných případech musel vědět, že v obdobné věci rozhoduje jinak. Na druhé straně nelze nevidět, že v případě řady soudních sporů, které se před městským soudem vedly ve věcech pokut za vysílání reality show nebylo lze vyloučit, přehlédl-li jeden senát, že jiný senát v obdobné věci zaujal již určitý názor. Tento zmírňující pohled ovšem těžko aplikovat na praxi jednoho senátu rozhodujícího v tentýž den. Důvodem ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí pro neodůvodněný rozpor v judikatuře (jenž sám o sobě je způsobitelný zasáhnout právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2006, č. j. 1 Aps 2/2006 - 68) pak ovšem může být jen takový případ, kdy k tomuto faktu přistupuje i věcná nesprávnost rozhodnutí (srov. rozsudek sp. zn. 2 As 92/2006). Poněvadž jak shora podáno, Nejvyšší správní soud sdílí názor městského soudu vyjádřený v přezkoumávaném rozhodnutí, a rozhodnutí tak v tomto ohledu netrpí věcnou nesprávností, je i tato námitka nedůvodnou.

Po tomto obecném vymezení přístupu Nejvyššího správního soudu k aplikaci ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání mohou být posouzeny námitky, které stěžovatelka v kasační stížnosti řádně uplatnila: jde jednak o námitku nedostatečného vymezení skutku (popisu jednání), jednak námitku ve vztahu k aplikaci upozornění podle § 59 zákona o vysílání.

Nedostatečný popis skutku, z něž by nebylo patrné, jaký obsah vysílání vyhodnotila žalovaná jako potenciálně ohrožující vývoj dětí, by představoval vadu řízení (§ 103 odst. 1

písm. b) s. ř. s.), a to pro rozpor s § 47 odst. 2 správního řádu účinného do 31. 12. 2005. Výrok rozhodnutí ve spojení s odůvodněním (to zejména u verbálních deliktů, u nichž ani předpisy trestního práva nepředvídají, že by doslovné výroky byly obsahem výroku o vině) musí obsahovat slovní vyjádření skutku (události ve vnějším světě vyvolané zásahem člověka). Názor stěžovatelky, že si nemůže být jista, za jaké jednání byla sankcionována, Nejvyšší správní soud nesdílí. Z podkladů správního řízení vedeného před žalovanou i z rozhodnutí žalované je naprosto nezpochybnitelné, které záběry ze dvou pořadů VyVolených sestavených do sestřihu odvysílaného dne 15. 10. 2005 ve 12.10 hodin vzala žalovaná jako skutkový podklad pro rozhodnutí. Je zcela zřejmé, z jakých skutečností, jednání a verbální komunikace vyznačující se vulgarismy a nadávkami žalovaná vycházela. Skutkový děj byl zaznamenán přepisem a stěžovatelka jej nezpochybněje z hlediska obsahu přepisu. Žalovaná k jednotlivým ohrožujícím projevům (prezentaci nadměrného požívání alkoholu, obscénního jednání v opilosti, popřípadě zcela pokleslého jednání v opilosti, agresivní vulgární komunikace a kouření) přiřadila konkrétní jednání aktérů vysílaného pořadu, které toto její hodnocení vyvolávají, a to s odkazem na jednotlivé verbální i neverbální prvky kontaktů V. a R., R. s M., E. a „úchylné čtyřky“, W. a R., S. a W.

Žalovaná správně vyhodnotila to, co bylo ve vysílaném sestřihu pořadu rozhodující, a to nadměrnou konzumaci alkoholu a následné jednání v opilosti snižující lidskou důstojnost. Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než vyjádřit podiv nad tím, že stěžovatelka nepochopila, které jednání takto bylo hodnoceno, takže je nutno opakovat, že pokud se soutěžící po hře na režim Fidela Castra opili, přičemž R. s M. se po sobě v naprosté opilosti váleli ve sprše způsobem evokujícím sexuální asociace, V. se vrhal na R. s cílem ho políbit, E. byl plácán zvonem po holém zadku, pak jde pohledem průměrného vnímání o scény, jejichž svědkem by v realitě nemělo být dítě, a tedy ani zprostředkování přítomnosti televizní obrazovkou nemůže z těchto scén udělat podívanou, která by dítěti prospívala v utváření postojů a hledání vzorů. K tomu srov. orientační kritérium vystavěné v odborném vyjádření PhDr. Mgr. J. K., PhD., z 5. 10. 2005 a 20. 10. 2005, s jehož použitím jako zcela přílehavým testem nebezpečí pro vývoj dítěte se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Verbální hrubá, sprostá komunikace a stále kouření byly nepřehlédnutelnými součástmi pořadu. Právní jistota stěžovatelky ohledně dalšího uložení sankce není nijak otřesena; v projednávané věci byl posuzován zcela identifikovatelný pořad ze dne 15. 10. 2005 vysílaný od 12.10 hodin ve zcela identifikovatelně popsanych dějích a výrazech soutěžících; hodnocení závadného obsahu pořadu je tak i dostatečným upozorněním z hlediska prevence, pořady jakého charakteru nelze mezi 06.00 a 22.00 vysílat. Námitka není důvodná.

Stěžovatelka namítá dále nesprávné právní posouzení (nesprávný výklad) ustanovení § 59 zákona o vysílání a nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, jenž se s námitkou nevypořádal ve všech ohledech (§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s.ř.s.). Podle cit. ustanovení měla žalovaná nejprve stěžovatelku upozornit na porušování zákona a stanovit jí lhůtu k nápravě. V upozornění musí být skutkově vymezeno porušení povinnosti tak, aby bylo zřejmé, o jaké porušení se jedná. Městský soud v této souvislosti poukázal na jedno z prvních rozhodnutí žalované ze dne 31.10.2005, ve kterých sankcionovala stěžovatelku za vysílání pořadu VyVolení, tedy téhož typu pořadu, které bylo přezkoumáváno pod sp.zn. 8 Ca 2/2006 a zrušeno z procesních důvodů.

Smyslem ustanovení § 59 zákona o vysílání je nepochybně zajistit, aby provozovatel nebyl trestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom. Obecně vzato se tímto institutem realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele vysílání. Zákon nijak blíže nespecifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Nejvyšší

správní soud je toho názoru, že v takovém případě je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Jak vyplývá ze správního spisu, takové informace se stěžovatelce dostala ze strany žalované opakovaně, a to jak v souvislosti s jiným typem pořadu, tak přímo i v souvislosti s vysíláním série VyVolení. Nelze proto dovozovat, že by takové upozornění musela žalovaná činit u každého jednotlivého skutku, kterým byla porušena tatáž zákonná povinnost u téhož provozovatele, navíc u pořadu typu série, v nichž se závadné vzorce chování opakují a provozovatel si musí být vědom charakteru a dopadu v nich prezentovaného jednání. Pokud by upozornění mělo být validní pouze pro určitý skutek, pak by provozovatel byl nepostižitelný, pokud by pořad nereprízoval. Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že stěžovatelka si byla vědoma toho, že jednání soutěžících prezentované v pořadu VyVolení bude žalovanou takto hodnoceno a reakce žalované byla tak dostatečně předvídatelná. Posouzení této otázky městským soudem tak bylo dostatečné a námitka důvodná není.

Námítky uplatněné stěžovatelkou důvodnými nejsou.

Podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud musí z úřední povinnosti přihlídnout k tomu, zda napadené rozhodnutí netrpí vadou, v jejímž důsledku je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Taková situace nastává i v případě, že se soud nikterak nevyrovná s návrhem na moderaci trestu; stěžovatelka v žalobě takový návrh podala a odůvodnila jej. Městský soud však, pokud jde o výši trestu, pouze konstatoval, že pokuta byla uložena při spodní hranici zákonného rozmezí. Soud však nijak neodůvodnil, proč návrhu stěžovatelky na moderaci trestu nehodlá vyhovět - nezdůvodnil, zda její výše je či není přiměřená a jakými argumenty je takový závěr podložen. Z ustanovení § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 s. ř. s. plyne princip tzv. plné jurisdikce, na jehož základě se připouští, aby soud změnil rozhodnutí správního orgánu, pokud jde o výši trestu. V odůvodnění napadeného rozsudku chybí argumentace k tomuto procesnímu návrhu stěžovatelky, v této části je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný (blíže k významu moderačního oprávnění soudu srov. rozsudek sp. zn. 6 As 39/2006). Povinnost soudu rozhodnout o návrhu na moderaci trestu i v případě nedůvodné žaloby nelze považovat za projev formalismu, ale naopak za naplnění principu ochrany práv, který dává každému právo domáhat se stanoveným způsobem svého práva u nezávislého a nestranného soudu. K této vadě byl povinen Nejvyšší správní soud přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů v otázce moderace trestu a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V novém rozhodnutí bude rozhodnuto i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejso** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu